

Dobrý večer všem divákům, sponzorům, pořadatelům a všem co se podílí na této akci. Vůbec netuším, proč jsem tady. Považuji se za osůbku z Podkrkonoší a nejsem nijak vynímečný. Pokud mne po ránu můj pečovatel (ukazuje na manželku) neobleče a neposadí do vozíčku, tak za ten den moc neudělám. Pokud mi během dne asistent pořád nepodává upadlé věci (opět ukazuje na manželku), tak toho taky moc neudělám. Pokud za mnou něco je, tak je to hlavně práce mých spolupracovníků. Já jsem jen malé kolečko v tom pomyslném budíku našeho týmu. Když jsem seděl v hledišti a ještě mě nikdo neznal, odvíjel se mi v hlavě můj život směrem k počátku. Všechny jeho úspěchy a pády. Zastavil jsem se někde na základce v geometrii. Asociovala se mi na černé tabuli bílou křídou namalovaná sinusoida. Náš lidský život je vlastně sinusoida. Narození střídá smrt. Nevědomost vzdělání. Krizi obchodní úspěch. Nenávist přátelství a podobně. Dnes jsem díky tomuto ocenění, kterého si nesmírně vážím, dosáhl nějaké mety a jsem nyní zřejmě na vrcholu oné „sinusoidy“. Včera jsem havaroval a rozbil auto pro přepravu vozíčkářů. Takže jsem z toho zničený a byl jsem zase naopak úplně na dně oné sinusoidy. Chci ale říci, že i na dně sinusoidy může člověk dosáhnout významné mety svého života. V mém případě to bylo po úrazu páteře. Byl jsem na dně duševním, fyzickým i ekonomickým. Ale v tom okamžiku jsem dosáhl nejvýznamnější mety mého života. A ta meta je pevnost mého svazku s mojí ženou Jitkou.